

לתמצית פסק הדין

בד"א 69/18

בית הדין המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין בישראל

בפני ההרכב:

עו"ד דיאא סייף – אב"ד

עו"ד רוני אהרון קשלוס – חב"ד

עו"ד אילנה לייטמן – חב"ד

בעניין :

המערער : מר שלומי גבעתי (מתמחה)

ע"י ב"כ עו"ד רועי שעה

מדרך בגין 82 ת"א 67138

טל' 03-6810072, פקס' 03-5189172

– נ ג ד –

המשיבה: ועדת האתיקה הארצית

ע"י ב"כ עו"ד ערן זהר

ת.ד. 53224, ת"א 6153102

טל' 03-7523153, פקס' 073-7435444

פסק-דין

1. בפנינו ערעורו של מר שלומי גבעתי, מתמחה (להלן: "המערער"), כנגד פסק דינו של בית הדין המשמעתי המחוזי במחוז תל אביב והמרכז, בתיק בד"מ 6/14, במסגרתו הורשע המערער בעבירות של:
 - א. התחזות – עבירה לפי ס' 97 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: "החוק").
 - ב. פגיעה בכבוד המקצוע – עבירה לפי ס' 53 לחוק.
 - ג. התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין – עבירה לפי ס' 61 (3) לחוק.

ד. הפרת חובת נאמנות ללקוח – עבירה לפי ס' 54 לחוק ולפי כלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו-1986 (להלן: "הכללים").

2. במסגרת גזר הדין שניתן ע"י ביה"ד קמא נגזר על המערער עונש פסילה מלקבל רישיון עריכת דין לצמיתות.

3. בפתיח לערעורו מציין המערער כי הוא מגיש "ערעור על גזר דינו של ביה"ד קמא". דא עקא, בהמשך מציין המערער כי "הערעור מופנה נגד הכרעת הדין וכן על הענישה בגינו במסגרת גזר הדין". לא מצאנו הסבר לאי בהירות זו, אולם בשל הספק נניח כי נפלה שגגה בפני המערער בעת ניסוח כתב הערעור, וכי כוונתו הייתה לערער הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

תמצית העובדות ההליך נשוא הערעור – בהתאם לכתב הקובלנה:

4. המערער התמחה בין התאריכים 20.03.09 – 20.03.10 במשרד עו"ד. לאחר התמחותו עמד המערער בהצלחה בבחינות ההתמחות, אולם עד היום לא התקבל כחבר בלשכת עוה"ד, בשל הליכים משמעותיים שונים שהתנהלו כנגדו כמתמחה, ובהם גם הקובלנה נשוא ערעור זה.

5. בחודש יוני 2010 פעל המערער כבעל משרד תיווך, אשר המתלונן, מר אברהם פטל (להלן: "המתלונן") פנה אליו וביקש את טיפולו בקשר לדירה שהתעניין ברכישתה.

6. בהתאם לכתב הקובלנה, המערער הציג עצמו בפני המתלונן כעורך דין, על אף שבאותו מועד טרם הוסמך כעו"ד. בהתאם לכתב הקובלנה המערער הסיג את גבול המקצוע במסגרת העסקה הנ"ל ובמסגרת התחזותו לעו"ד, בכמה וכמה הזדמנויות:-

6.1 על פי כתב הקובלנה המערער סיכם עם המתלונן כי יטפל גם בפן המשפטי של עסקת רכישת הדירה בה התעניין המתלונן.

6.2 המערער קיבל לידי פיקדון כספי של חלק מהכספים שהיה אמור המתלונן להעביר למוכרת הדירה כחלק מתמורתה, בסך של \$ 33,200.

6.3 המערער ניסח את הסכם המכר.

6.4 לאחר חתימת הסכם המכר, המערער דרש וקיבל מהמתלונן סכום (נוסף על סכום תמורת הדירה על פי הסכם המכר) בסך של 70,000 ₪, אותו הודיע למתלונן כי יחזיק אצלו בנאמנות עד לרישום הערת אזהרה לטובת המתלונן, ואז יעביר את הסכום לידי מוכרת הדירה.

6.5 לטענת המתלונן (כאמור בכתב הקובלנה) המערער לא מסר לידי העתק מהסכם המכר בטענה שהוא (המערער) הינו עורך דינו, והוא ישמור את ההסכם עבורו, ברשותו.

6.6 בנוסף, ואף זאת על פי כתב הקובלנה, המערער גבה מהמתלונן דמי תיווך עבור התיווך בעסקה, אותם התחייב להשיב למתלונן אם העסקה (שהייתה על תנאי) לא תצא לבסוף לפועל.

7. בהמשך, התברר למתלונן, בהגיעו ללשכת רישום המקרקעין, כי רשומה על הנכס הערת אזהרה קודמת ומשכך לא ניתן היה להשלים את עסקת המכר והעסקה בוטלה.
- 7.1. על פי כתב הקובלנה, המערער סירב להשיב למתלונן את הכספים שהופקדו בידיו במסגרת העסקה, בטענה כי עליו להחזיקם בנאמנות עד להגשת תביעה כנגד המוכרת.
- 7.2. בהתאם סוכם בין המתלונן למערער על הגשת תביעה כנגד המוכרת, אשר המערער והמתלונן יישאו באופן שווה בעלויותיה, ויתחלקו בכספי זכייתה, כשחלקו של המערער יעמוד על 30%.
- 7.3. על פי כתב הקובלנה הוגשה תובענה כאמור כנגד המוכרת, אולם במהלך בירורה משך המתלונן את התביעה לאחר קביעת ביהמ"ש כי חתימת המוכרת על גבי הסכם המכר לא בוצעה על ידה.
8. בין המערער לבין המתלונן נערכו עסקאות נוספות, והועברו כספים שונים, אשר בגינם נוהלו הליכים שונים ובין היתר הוגשה גם תלונה למשטרה ע"י המתלונן וכנגד המערער.
9. בגין התנהלות זו הוגשה הקובלנה נשוא ערעור זה כנגד המערער.

פסק הדין של ביה"ד דלמטה

10. לאחר שמיעת הראיות ובפסק דין ארוך ומפורט, ניתח ביה"ד קמא את הרקע העובדתי כפי שהוצג בפניו.
- 10.1. ביה"ד קמא ניתח ופירט את ראיות הצדדים שהוצגו בפניו. יובהר כי במסגרת ההליך נשמעו עדים רבים ובהם המתלונן והמערער עצמו, בנו של המתלונן ובנו של המערער, מוכרת הנכס אותו ביקש המתלונן לרכוש בסיועו של המערער, עוה"ד אשר שימש כמאמנו של המערער בתקופת התמחותו, ועוה"ד אשר ייצג בהמשך את המתלונן בהליכים שונים.
11. ביה"ד קמא התייחס בפירוט לעדויות שהושמעו בפניו ובפרט לעדות המתלונן ועדות המערער מנגד, ופירט וניתח את הסוגיות המרכזיות אשר עלו מעדויות אלו, ובכלל זה המפגש הראשוני בין המתלונן למערער; התחזות המערער לעו"ד לפני המפגש אצל מוכרת הדירה נשוא הקובלנה; המניע של המערער להתחזות כעו"ד; העיתוי בו הבין המתלונן שהמערער אינו עו"ד; חלקו של המערער בעסקת המכר; התחזות המערער לעו"ד במהלך עסקת המכר וטיפול המערער בכספי המתלונן.
12. לאחר ניתוח העדויות שנשמעו במסגרת ההליך בחן ביה"ד קמא את כל אחת מהטענות שהועלו כנגד המערער וניתח אותן. כך ניתח ביה"ד קמא את עבירת ההתחזות, בהתייחסו לראיות שהוצגו בפניו באשר להתנהלות המערער, ובהמשך ניתח את התנהלותו הכספית של המערער אל מול המתלונן.
13. לאחר שמיעת הראיות ובפסק דין ארוך ומפורט, במסגרתו ניתח ביה"ד קמא את הראיות הרבות שהוצגו בפניו, כמו גם את המצב המשפטי, הרשיע ביה"ד קמא את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב הקובלנה.

14. כאמור לעיל, במסגרת גזר הדין שניתן ע"י ביה"ד קמא נגזר על המערער עונש פסילה מלקבל רישיון עריכת דין לצמיתות. קדם לגזר הדין דיון בו נשמעו טיעוני לעונש ע"י הצדדים. בנימוקי גזר הדין הדגיש ביה"ד קמא את חומרת העבירות בהן הורשע המערער ואת עברו המשמעותי הקשה של המערער, אשר הורשע 3 פעמים בדין המשמעותי, מתוך 2 עבירות התחזות לעו"ד ואחת הכוללת מסכת עובדתית ה"מתכתבת" עם עבירת ההתחזות.

הערעור

במסגרת ערעורו העלה המערער טענות הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין (בניגוד להודעתו בפתיח להודעת הערעור לפיה הוא מערער על גזר דינו בלבד).

15. להלן פירוט טענות המערער (בקליפת האגוז) בהתייחס להכרעת הדין:-

15.1. למערער טענות רבות באשר לסוגיות עובדתיות אשר התבררו בפני ביה"ד קמא. כך טוען המערער כי ביה"ד קמא התעלם מטענות הגנתו; התעלם מסתירות בעדויות עדי הקבילה; התעלם מהראיות שהוצגו בפניו; התעלם מנסיבות המקרה נשוא כתב הקובלנה; התעלם ממסמכים מרכזיים בתיק המראים בבירור כי לא הייתה התחזות מצידו; התעלם מפסקי דין שניתנו בהליכים שהתנהלו בינו לבין המתלונן, ומכך שהמערער השיב את כל הכספים למתלונן במסגרת פשרה בהליכים אלו.

15.2. המערער התייחס לקטעים מהעדויות שהוצגו בפני ביה"ד קמא וטען כי ביה"ד לא הגיע למסקנות הברורות (להבנת המערער) לפיהן ידע המתלונן כי המערער אינו עו"ד.

15.3. עוד טוען המערער בהקשר זה,

15.4. כי הקבילה לא טרחה להביא ראיות שכביכול היה בהן כדי להוכיח את טענת ההתחזות לכאורה, אולם ביה"ד קמא לא נתן לכך כל משקל.

15.5. בנוסף, טוען המערער כי ביה"ד קמא שגה כאשר הרשיע אותו בכפל הרשעות בגין עבירת ההתחזות מבלי לנמק את הטעם לכך.

16. באשר לגזר הדין טען המערער (בקליפת האגוז) כדלקמן:-

16.1. לטענת המערער ביה"ד קמא התעלם מנסיבות המקרה הספציפיות והענישו בחומרה בשל עברו המשמעותי הקודם בלבד.

16.2. לטענת המערער ביה"ד קמא החמיר את הענישה בעניינו מעבר לכלל הענישה שהוצגה בפני מטעם הצדדים.

16.3. לטענת המערער ביה"ד קמא לא שקל ולא נימק מדוע לא היה מקום לשקול שיקולים לקולת גזר הדין.

16.4. לטענת המערער ביה"ד קמא שגה כאשר התעלם מכך שהרשעותיו הקודמות של המערער היו שנים רבות לאחר האירועים נשוא כתב הקובלנה ומכאן שגם בכך שקבע כי הוא חוזר על מעשיו לאחר שהורשע כבר בדין המשמעותי הינה שגויה.

16.5. לטענת המערער שגה ביה"ד בהרשיעו בעבירה לפי ס' 54 לחוק – הפרת חובת נאמנות של עו"ד ללקוח, באשר אינו עו"ד ולכן לא יכול היה לעבור עבירה זו לטענתו.

17. המשיבה הגישה עיקרי טיעון לדיון בערעור במסגרתם הבהירה כי היא סומכת ידיה הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

18. ביום 14.01.19 התקיים דיון בערעור ונשמעו טענות הצדדים בהרחבה.

דיון והכרעה

19. כעולה מהכרעת הדין, ביה"ד קמא הרשיע את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב הקובלנה. קרי, התחזות, פגיעה בכבוד המקצוע, התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין והפרת חובת נאמנות ללקוח.

20. המערער בערעורו הלין על הכרעות עובדתיות רבות אשר נקבעו ע"י ביה"ד קמא. עם כל הכבוד, אנו כערכאת ערעור איננו יכולים ואיננו מתכוונים להתערב בהכרעותיו העובדתיות של ביה"ד קמא, אשר על פניו נראות כהכרעות מבוססות ומנומקות, לאחר דיון ובחינה מעמיקה בראיות שהוגשו בפניו. ביה"ד קמא הקדיש זמן רב לשמיעת עדי הצדדים, ובכלל זה איפשר למערער להביא כל עדות שביקש ולהציג כל ראיה שהייתה בידי. ביה"ד קמא התייחס בפסק דינו לטענות המערער, ניתח אותן וקבע ממצאים על פי הראיות שהיו בפניו.

21. בהתאם לכך איננו מקבלים את טענות המערער, שהועלו כנגד ממצאים וקביעות של ביה"ד קמא. כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור לא תתערב בקביעות עובדתיות של ביה"ד קמא ולא תבחן את הראיות שהוצגו בפני ביה"ד קמא פעם נוספת, אלא אם יתברר בשלב הערעור כי נפלה שגגה של ממש בפני ביה"ד קמא. לא התרשמנו כי כך היה ובהתאם איננו מוצאים להתערב בקביעותיו העובדתיות של ביה"ד קמא.

22. נציין בהקשר זה כי תהיות רבות עולות באשר להתנהלותו של המערער במגעיו עם המתלונן, גם על פי גרסתו.

22.1. המערער מעיד על עצמו כמי ששימש כמתווך בעסקה נשוא כתב הקובלנה. עם זאת, בנו, מר מאיר גבעתי, הוא שפגש את המתלונן לראשונה והחתימו על הסכם תיווך, ורק לאחר מכן הצטרף המערער, כאשר כבר דובר על העסקה עצמה ועל היבטיה המשפטיים, ואגב כך אף קיבל כספים מהמתלונן – בנאמנות.

22.2. עוד העיד על עצמו המערער בהקשר זה (עמ' 22, ש' 15 – עמ' 23, ש' 5), שהינו נוהג להיות לבוש "בצורה שאנשים חושבים שאני עורך דין או משהו כזה..." וכמי שמכנה עצמו בכינוי "משפטן" ואף בשלב מסוים "כדי לחזק את הדברים... גם עשיתי לי כרטיסים ורשום על זה משפטן, בכדי שידעו את הדברים...".

כאשר התבקש להתייחס למראית העין הנוצרת מהתנהלות כזו אל מול לקוחות פוטנציאליים מן הישוב, השיב: "אני לא אחראי על בריאות הציבור של המחשבות שלו...".

22.3. הנה כי כן, מסקנת ביה"ד קמא מבוססת בהקשר זה על חומר הראיות אשר היה בפניו ועל התרשמותו מן העדים הרבים שהעידו בפניו, ובכלל זה עדות המערער עצמו, אולם יותר מזה, גם המערער עצמו מבין את הבעייתיות בסיטואציה בה עמד אל מול המתלונן, ומנסה ליתן הסברים בדיעבד להתנהלות זו, אשר לטעמנו אין בהם כדי לסייע בידי.

23. באשר לטענת המערער כי הקבילה יכולה הייתה להביא ראיות, אשר נמנעה מלהציג (מסמכים שהוגשו ללשכת רישום המקרקעין בקשר לעסקה נשוא כתב הקובלנה), כאמור, לא מצאנו להתערב בממצאיו העובדתיים של ביה"ד קמא, אולם די אם נאמר בהקשר זה כי את אותם מסמכים יכול היה להביא המערער עצמו, לו סבר כי יש בהם כדי לסייע בידיו, אולם המערער בחר שלא לעשות כן מטעמיו הוא, ואין לו אלא להלין על עצמו בהקשר זה.
24. באשר לטענת המערער כי ביה"ד קמא שגה כאשר הרשיע אותו בכפל הרשעות בגין עבירת ההתחזות, איננו מקבלים טענה זו. המערער הורשע בכל העבירות אשר יוחסו לו על בסיס כתב הקובלנה. מדובר במספר עבירות אשר בכולן הורשע המערער, ואיננו סבורים כי מדובר בכפל של עבירה בודדת.
25. באשר לטענות המערער לגבי גזר הדין, הרי שאין בידינו לקבל גם טענות אלו:
- 25.1. איננו סבורים כי כטענת המערער, ביה"ד קמא התעלם מנסיבות המקרה הספציפיות והענישו בחומרה בשל עברו המשמעותי הקודם בלבד. ביה"ד קמא קבע את אחריותו של המערער לעבירות נשוא כתב הקובלנה, לאחר בחינה מקיפה ומעמיקה של הראיות שהוצגו בפניו, ובגין עבירות אלו הרשיעו וגזר את דינו.
- 25.2. אנו מסכימים כי מדובר ברף הענישה הגבוה ביותר האפשרי, אולם השתכנענו כי בנסיבות נשוא ההליך שהתברר בפני ביה"ד קמא, קיימת הצדקה לענישה שנקבעה.
- 25.3. איננו מקבלים את טענות המערער לפיהן ביה"ד קמא לא שקל שיקולים לקולת גזר הדין. ביה"ד קמא התייחס גם לטענות אלו (ראה ס' 4 לגזר הדין) ומצא לנכון לדחותן כמפורט בגזר הדין.
- 25.4. כאמור, מדובר במי שהורשע בעבירות חמורות ביותר, המצויות ברף העליון של העבירות המשמעותיות – התחזות, פגיעה בכבוד המקצוע והתנהגות שאינה הולמת את כבוד המקצוע. כל זאת עוד בטרם נכנס המערער בגדר המקצוע, והוא מתמחה בלבד. על כך יש להוסיף את העובדה כי למערער הרשעות נוספות, בגין אותן עבירות בדיוק (עבירת ההתחזות) או בעבירות המשיקות לעבירת ההתחזות, ומשכך רף הענישה שנקבע ע"י ביה"ד קמא הינו סביר בהחלט בנסיבות העניין.
- 25.5. בהתייחס לטענת המערער לפיה ביה"ד קמא התעלם מכך שהרשעותיו הנוספות היו "שנים רבות לאחר האירועים נשוא כתב הקובלנה" (ומכאן שגם שגה בכך שקבע כי חזר על מעשיו לאחר שהורשע כבר בדין המשמעותי) –
- 25.5.1. ביה"ד קמא התייחס בגזר דינו ל- 2 הרשעות קודמות שהורשע המערער, בהליכים שבירורם הסתיים קודם לבירור ההליך נשוא פס"ד זה. האחד במסגרת [בד"מ 36/12](#), והשני במסגרת [בד"מ 95/14](#). הרשעות אלו הינן קודמות להרשעה נשוא פס"ד זה, והחלטות בגינן ניתנו קודם לפסה"ד נשוא ערעור זה.
- 25.5.2. באשר למועדים בהן עבר המערער את העבירות נשוא [בד"מ 36/12](#) ו**בד"מ 95/14** הנ"ל, לעומת המועדים בהם עבר את העבירות נשוא ערעור זה – הרי שהמערער לא דייק בטיעונו בהקשר זה, כפי שיפורט להלן.

25.5.3. ההליך נשוא הערעור דנן התנהל בגין מעשים שהחלו בחודש יוני 2010 (כך בכתב הקובלנה, וכך בפסק הדין שנתן ביה"ד קמא).
העבירות שהתבררו ב**בד"מ 36/12** הינן בגין תקופת התמחותו של המערער, **בין השנים 2009 – 2010** (כך עולה מס' 8 לגזר הדין) – שקדמה למועד ביצוע העבירות נשוא ערעור זה.

העבירות שהתבררו ב**בד"מ 95/14** החלו **בינואר 2013** (כך עולה מס' 9 לגזר הדין).
25.5.4. הנה כי כן מדובר במעשים שחלקם נעשו לפני העבירות נשוא ערעור זה (**בד"מ 36/12**) וחלקם לאחר מכן (**בד"מ 95/14**).

25.5.5. מכל מקום, הליכים אלו התבררו והסתיימו בטרם הסתיים ההליך נשוא ערעור זה, ובכל מקרה מדובר בהרשעות קודמות, כאמור לעיל.

25.6. בהתייחס לטענת המערער לפיה ביה"ד קמא שגה כאשר הרשיע אותו בעבירה לפי ס' 54 לחוק – הפרת חובת נאמנות של עו"ד ללקוח, באשר אינו עו"ד ולכן לא יכול היה לעבור עבירה זו לטענתו – ראה הוראת ס' 41 **לחוק לשכת עורכי הדין**, התשכ"א-1961, אליה התייחס גם ביה"ד קמא (בס' 13 לגזר הדין, באשר לרף הענישה החמור החל על מתמחה והמצדיק פסילה להתקבלותו כחבר הלשכה לצמיתות) –

"בתקופת התמחותו ועד להכרעה סופית בדבר קבלתו כחבר הלשכה נתון המועמד למרותה של הלשכה ולשיפוטה המשמעת, והלכות האתיקה המקצועית חלות, בשינויים המחוייבים, גם עליו; בשל עבירת משמעת רשאי בית דין משמעת להטיל על מועמד אזהרה, נזיפה, פסילה להתקבל כחבר הלשכה, לתקופה שלא תעלה על שלוש שנים או לצמיתות; ואם היה בעבירה משום הפרת חובותיו כמתמחה או פגיעה בטוהר הבחינות – גם ביטול התמחות, כולה או מקצתה, וביטול בחינה. על דין המשמעת נגד מועמד יחולו בשינויים המחוייבים, הוראות הסעיפים 62 עד 74".

סיכום של דברים כדלקמן:

26. למרבה הצער נראה כי המערער לא הפנים את חומרת מעשיו, ועודנו עסוק בחיפוש תירוצים והסברים בניסיון להכשיר את התנהלותו החמורה. המערער עבר עבירות משמעתיות מן החמורות הקיימות באתיקה של לשכת עוה"ד, העוסקות במגע ישיר עם לקוחות, ועל אף שהורשע פעם אחר פעם בעבירות דומות, עודנו סבור כי לא נפל פגם במעשיו.

27. וראה לעניין זה פסה"ד בעל"ע **4/83** מאירוב נ' הועד המחוזי של לשכת עוה"ד בת"א, **פ"ד לט (1)** **75**, 80, היפה גם לעניינו:-

"... גם אנו סבורים, כי אל לנו לדון בכל הרשעה בנפרד ואל לנו לבחון, אם אמנם בתיק מסוים לא נמדד בדיוק העונש הראוי לאותה עבירה, אילו הייתה זו עבירה בודדת ויחידה של עורך-דין שנכשל חד-פעמית. בעניינו של המערער עומדת לבחינה שאלה נרחבת בהרבה, היינו, אם ראוי הוא המערער לשמש היום, או ביום מהימים, במקצוע המכובד של עריכת-דין, הדורש מהמשמש בו לא רק ידע מקצועי ומקנה לו מעמד אלא מחייבו לנהוג ביושר, להתנהג ללא דופי, להקפיד על הוראות

חוק ועל כללי אתיקה, לא לפגוע חלילה באמון של כל אלה הנזקקים לשירותיו, להעניק יחס הוגן לצד שכנגד ולבאים במגע עמו ועוד שורה של חביונות כקצין בית המשפט וכיוצא באלה".

ובהמשך (בעמ' 83, ההדגשות אינן במקור):

"...אם במדיניות הענישה בפלילים המקובל הוא, כי ריבוי הרשעות קודמות מפעיל בדרך כלל שיקול בכיוון החמרת העונש, בשיפוט משמעתית על אחת כמה כמה. משום שהשיפוט המשמעתי מטרותו, מלבד ענישת הנאשם, לשמור, כי יהא נקי המחנה של העוסקים במקצוע עריכת-דין, וכי לא ייפגע האמון אשר רוחש הציבור הרחב המזדקק לשירותיהם של חברי הלשכה. יתר-על-כן: כאשר המדובר הוא בעורך-דין, שהרשעותיו הקודמות מלמדות על מועדות נמשכת בעבירות על החוק או על הכללים בדבר אתיקה מקצועית, יש שהכמות הופכת לאיכות. על כן המסקנה, כי הגיעה השעה להפסיק חברות בלשכה לתקופה ממושכת או לצמיתות, עשויה להתקבל לאו דווקא בגין הרשעה ספציפית בעבירה חמורה, אלא גם כאשר הוגדשה הסאה כבר קודם על-ידי חריגה נמשכת, כשלא למד עורך הדין לקחו והוא מורשע שוב, ולו אף בעבירה, אשר לו לבדה עמדה, ניתן היה להסתפק בעונש המתאים לאותה עבירה ושאינו חמור ביותר".

(וראה גם [על"ע 1/85](#) הועד המחוזי של לשכת עוה"ד בת"א נ' בן חרוץ, [פ"ד לט \(4\) 365](#), 372-373).

ועל אחת כמה וכמה יפים הדברים כאשר עסקינן במתמחה אשר הורשע בעבירות חמורות כל כך על חוק לשכת עוה"ד, עוד בטרם נכנס בשערי מקצוע עריכת הדין.

28. כאמור, בחנו היטב את טענות המערער, ולאחר דיון והעמקה בחומר שהוצג בפנינו ע"י שני הצדדים, איננו מוצאים מקום להתערב בפסק דינו של ביה"ד קמא ובהתאם אנו דוחים את ערעור המערער על כל חלקיו.

ניתן היום **06/05/2019** בהיעדר הצדדים.

רוני אהרון קשלוס, עו"ד דיאא סייף, עו"ד אילנה לייטמן, עו"ד
חב"ד אב"ד חב"ד

תמצית פסק הדין:

תגיות: התחזות | התנהגות שאינה הולמת של עורך דין | נאמנות ומסירות של עורך דין | שמירת כבוד המקצוע עריכת דין

בית הדין המשמעתי הארצי דחה ערעור של מתמחה על פסק דינו של בית דין מחוזי במסגרתו הורשע בעבירות של התחזות, פגיעה בכבוד המקצוע, התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין והפרת חובת נאמנות ללקוח. בכתב הקובלנה נטען כי המערער הציג עצמו בפני המתלונן כעורך דין, על אף שבאותו מועד טרם הוסמך כעו"ד. נטען כי המערער סיכם עם המתלונן כי יטפל בפן המשפטי של עסקת רכישת דירה בה התעניין המתלונן וכי המערער הסיג את גבול המקצוע במסגרת העסקה. בית הדין המחוזי הטיל על המערער עונש פסילה מלקבל רישיון עריכת דין לצמיתות. בית הדין הארצי דחה את ערעור המערער.